

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

7. LEDNA 2018

Z obsahu:

Proč jít v neděli na mši?

Katecheze
Svatého otce Františka
při generální audienci
13. prosince 2017
- strana 2 -

Sv. Knut Lavard

Libor Rösner
- strana 4 -

Ani oko nevidělo... (9)

F. J. Boudreaux SJ
- strana 5 -

Křestní kmotři

P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 8 -

Zemřel církevní historik

Vojtěch Cekota
- strana 9 -

Budoucnost patří svátostnému manželství

Christof Gaspari
- strana 10 -

Výzva k mužům:

Udělejte všechno, abyste
zachránili manželství!

P. Luc Emmeric
- strana 12 -

Suma o darech svatého Josefa (94)

- strana 13 -

Antoine Coypel (1661–1722): Křest Páně (olej na plátně)

Proč jít v neděli na mši? (Jan 20,1.19-23)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

13. prosince 2017, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Navážeme na cyklus katechezí o mši a položíme si dnes otázku: Proč jít v neděli na mši? Nedělní slavení Eucharistie je středem života církve (srov. *Katechismus katolické církve*, 2177). My křesťané přicházíme v neděli na mši, abychom se setkali se vzkrášeným Pánem, či lépe řečeno nechali Kristu, aby potkal nás, naslouchat jeho slovu, žít se u jeho stolu a stávat se tak církví, totiž jeho mystickým Tělem žijícím ve světě.

Tak tomu již od začátku rozuměli Ježíšovi učedníci, kteří slavili eucharistické setkání s Pánem v den, který židé na-

zývali „prvním dnem v týdnu“ a Římané „dnem slunce“, protože toho dne Ježíš vstal z mrtvých, ukázal se učedníkům, rozmlouval s nimi a daroval jim Ducha Svatého (srov. Mt 28,1; Mk 16,9.14; Lk 24,1.13; Jan 20,1.19), jak jsme slyšeli v biblickém čtení. Také velké seslání Ducha o Letnicích nastalo v neděli, padesátý den po Ježíšově zmrtychvstání. Z těchto důvodů je pro nás neděle svatým dnem, který je posvěcen slavením Eucharistie, živou přítomností Páně mezi námi a pro nás. Mše je tedy tím, co uskutečňuje křesťanskou neděli! Křesťanská neděle se točí kolem mše. Čím by byla pro

křesťana neděle, v níž by chybělo setkání s Pánem?

Existují křesťanské komunity, které, žel, nemohou mít každou neděli mši. Také ty jsou však povolány shromáždit se v tento posvátný den k modlitbě v Pánově jménu, naslouchat Božimu slovu a oživit touhu po Eucharistii. V některých sekularizovaných společnostech vymizel křesťanský význam neděle osvícené Eucharistií. Škoda! V takových kontextech je zapotřebí oživit toto povědomí a znovu si osvojit smysl pro slavení, význam

Pokračování na str. 11

Každý z nás moc dobře ví, co se po našem křtu událo v životě s Bohem... Reakcí na dnešní druhé čtení ze Skutků apoštolů může být i rozjímavá četba většiny textů v prvním čísle nového ročníku Světla. A je to dnešní svátek Křtu Páně, který nás vybízí, abychom se opět hlouběji zamysleli nad podstatou svátosti křtu a nad tím, jak křest ovlivňuje náš život. Není to „ohraná písnička“, jak by někdo mohl říci, zde spíše platí, že „opakování je matka moudrosti“. Vždyť křest je natolik zásadní událostí v životě každého člověka, že by nám mělo působit radost vracet se v myšlenkách k němu, stejně jako se ve světském životě rádi vracíme k pozitivním prožitkům, jež se hluboce vryly do našich srdcí. Nepodceňujme mocné účinky první ze sedmi svátostí katolické církve a nezapomínejme na ni! Pro oživení vzpomínky si můžeme přečíst kapitolu o křtu v *Katechismu katolické církve*, konkrétně články 1213 až 1284. A kdo by chtěl více popřemýšlet o důležitých osobnostech křtu – o kmotrech, může si nalistovat úvahu P. Štefana Ištvanika CSsR, která nejen vysvětluje, proč je potřebné dobře zvolit křestního kmotra, ale v úvodu také představuje samotnou podstatu křtu. (str. 8-9)

A právě účinky křtu – smytí dědičného hříchu, v případě dospělého i kaž-

Editorial

dého hříchu spáchaného před křtem, a přijetí pokřtěného za Boží dítě – nás utvrzují v tom, že bez Boha nemůžeme žít. Patříme Mu, neboť On je náš Stvořitel, od Něho jsme vyšli a k Němu do ráje se zase skrze pozemské putování navracíme. Můžeme se pochopitelně v rámci své svobodné vůle rozhodnout vypustit Boha ze svého života, ale to neznamená, že tím změníme onu skutečnost potřeby Boha. Jen si tím svůj život ztížíme a dostaneme se na scesti, které odvádí od vytouženého cíle...

I proto je nutné, a nejen z důvodu církevního přikázání, alespoň každou neděli a doporučený zasvěcený svátek být účasten na mši svaté, jež je nevyčerpatelným zdrojem Božích milostí a je zpřítomněním jediného skutečného spásonosného činu v dějinách lidstva: Ježíšovy oběti života na kříži. A je jasné, že při setkání s živým Bohem ve mši svaté, s Ježíšem ukřižovaným a zmrtychvstalým, vždy občerstvíme svoji duši a načerpáme novou sílu pro náš každodenní boj s ďábovými nástrahami, kterými se nás snaží uchopit, pohltit a strhnout naše duše do svého pekelného „království“. Čili nejde

jen čistě pragmaticky o povinnost každého pokřtěného katolíka, ale jde o něco mnohem více! Mše svatá je nepostradatelným zdrojem našeho duchovního života, a čím častěji z něho budeme čerpat (nejen o nedělích a svátcích), tím lépe pro nás. Kdo si chce usnadnit cestu ke spáse a dostalo se mu daru víry, měl by osvícen touto vírou a v síle svátosti křtu pochopit, že mše svatá je jedinečným prostředkem, který nám Bůh nabízí. I to je poselství dnešní neděle, a poněkud směle řečeno, i tohoto čísla Světla: Žít svůj křest každý den, v každém okamžiku a naplnit jej i skrze hojnou účast na mši svaté a časté přijímání Ježíše v Eucharistii. Kež se nám to s pomocí Boží a pod ochranou Panny Marie všem daří!

Milí noví čtenáři Světla, jsme rádi, že chcete s námi sdílet cestu spásy, která je sice individuální, ale ve společenství je pevněji udržován přímý směr a je posilována naše víra, a to především vzájemnou modlitbou. Prosíme tedy i Vás, nové čtenáře, abyste připojili ve svých modlitbách také úmysl za naši redakci, abychom byli dobrými a pravdivými nástroji v rukou Trojjediného Boha. Věřte, že sílu Vašich modliteb pocítujeme každý den. Bohu díky!

Daniel Dehner

Dnešní svátek může být vhodnou příležitostí, aby sis uvědomil, jak velký zázrak v tobě způsobil Duch Svátý v nejposvátnější chvíli tvého života. Pros jej, aby ti poodhalil obdivuhodnou sílu své moci a pomohl ti čerpat užitek z hojnosti svých darů k Otcově slávě. I když působí skrytě, neměl by zůstat neznámý. Stejně jako provází každý krok Syna člověka, i pro tebe je trvale jediným pramenem síly, milosti a pravdy.

Duch Svátý je největší Divotvůrce, který stál už na počátku všeho světa i na počátku existence Božího Syna a zjeví dnes jasně svou přítomností, že ho zvláštním způsobem provází od počátku jeho veřejného působení. Je to tentýž Duch, který vedl kroky Mariiny do judských hor k Alžbětě, zjevil Janově matce, že ji přišla navštívit Matka jejího Pána. A tentýž Duch poslal Jana k Jordánu, aby připravoval cestu pro Pána. Zjevuje mu také moc svého budoucího působení, které bude spojeno s křtem Ducha a ohně, jakým bude křtít Mesiáš.

Protože je Jan veden Duchem Svátým a nikoliv vlastní vůlí a tužbami, je si jasně vědom, jaký rozdíl je mezi ním a Mesiášem, na kterého čeká, mezi jeho křtem a křtem, který teprve přijde. A proto si zachovává stav hluboké pokory, i když jeho poslání je tak jedinečné. Mohl by se těšit popularitě, která se rovná popularitě Mesiáše, ale vytrvale odmítá tento titul, dokonce ujišťuje své posluchače i učedníky, že mu není hoděn prokázat ani službu otroka a *rozvázat řemínek jeho obuvi*. Čím větší je úcta, s jakou lid smýšlí o Janově velikosti, tím více oslavuje jeho pokora Toho, který je ještě *větší a silnější*.

Je to tentýž Duch, který již před stáletími věrně popsal postavu Spasitele. *Hospodin na něho uvalí vinu nás všech, bude týrán, ale podrobí se a neotevře ústa. Po útrapách ho Hospodin nasytí světlem. A jako Služebník svým utrpením ospravedlní mnohé.*⁽¹⁾ Proto si ho vyvolil, proto na něho vložil svého Ducha.

Jak bohaté ovoce přinese toto pomazání nejen Služebníkovi, ale všemu lidu! Síla Božího Ducha působí způsobem, který lidé neznají. Pro moc a vládu zla je příznačné, že uvrhla lidi do temnoty: ranila je slepotou, která je o to horší, že je slepá i sama k sobě. Nastražila jim nejhorší

Duch Páně

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Ty jsi můj milovaný Syn.

lěčku v tom, že sami sebe uvěznili v temnotách závislosti a žádostivosti, že zcela zdomácněli ve vězení hříchu. Proto bude posláním Mesiáše, aby uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. Přijde, aby *otevřel oči slepým a vyvedl ze žaláře ty, kteří bydlí ve tmách*.

Ačkoliv Boží Syn přijde s takovou mocí, vystříhá se všech způsobů, jakými si člověk tak rád poslouží, aby dosáhl svého, když se pro sebe domáhá postavení a práv. Mesiáš *nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici*. Hospodinův Služebník pomazaný Duchem nebude používat jiné síly než síly *blahoslavených, kteří dostanou zemi za dědictví, ačkoliv jsou tiší*⁽²⁾. Nikoho se nešetřně nedotkne, i těm nejslabším a nejohroženějším bude dopomáhat k právu. Nezlomí hůl nad těmi, kteří jsou nejvíce nalomeni, probudí k životu i sotva doutnající naději. Právo, které chce se vši rozhodností obnovit, je právo na světlo svobody a světlo Boží pravdy, právo na Boží lásku a milosrdenství, které Bůh slíbil svému lidu a na které *čekají daleké kraje*.

Dnes jsi na jordánském břehu svědkem toho, co prorok ohlašoval již v dávnověku jako poselství naděje. V zástupu hříšníků přichází Ježíš z Nazareta a přichází pokorně jako poslušný Služebník. Jak veliký by měl být tvůj úžas nad touto poslušností, která tak dojíhá a uchvacuje Otce na nebesích, že se veřejně a výslovně vyznává ze své *lásky k vyvolanému Synu*, protože v něm našel své dokonalé zalíbení. To, co slyší všichni přítomní, nejsou jen pouhá slova. Toto vyznání je také nejvyšším Darem, který jen pro tvé oči přijal vzezření holubice, ale je to sám Duch Boží Lásky, který sestupuje na poslušného Služebníka, aby Ho pomazal pro jeho spásnou službu milosti a pravdy.

Máš o to větší důvod k úžasu a děkovaní, že podobného zázraku, jakého jsi svědkem zde u Jordánu, byls u své křtitelnicě sám přímým účastníkem. I tobě tehdy řekl Otec, že má v tobě zalíbení, i na tebe sestoupila Holubice, aby tě naplni-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Toto praví Hospodin: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhásí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmlátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení - Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svátým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium - Mk 1,6-11

Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobylkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu

Dokončení na str. 7

la dary moudrosti, milosti a síly. I tebe *s láskou povolal a ustanovil tě prostředníkem smlouvy*. Spoléhá na tebe, že nebudeš křičet ani hlučet, že nezeslábneš ani nezmlátníš, ale budeš věrně ohlašovat právo, na které čekají daleké kraje.

Vzdávej proto Hospodinu slávu hodnou jeho jména.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Iz 53,6-7.11; ⁽²⁾ srov. Mt 5,5;

⁽³⁾ Ž 29,2

Sv. Knut Lavard

V žilách tohoto světce ze země krále Hamleta dost možná kolovala i česká krev – byl totiž praprapravnukem jisté Sigridy Hrdé, s níž historikové ztotožňují Svatoslavu, dceru polského knížete Měška I. a Přemyslovny Doubravky.

Křesťanství začalo do Dánska více pronikat v 9. století. Prvním dánským panovníkem, který přijal křesťanství, byl Harald I., jehož více než teologické vývody přesvědčil rozhodný čin franckého misionáře Poppa, jenž na důkaz pravdivosti svých slov neohroženě uchopil do ruky dobřela rozpálené železo. Další vládcí pak už povětšinou pravou víru vyznávali, a to dílem z přesvědčení, dílem z čistého pragmatismu. Dávali kácet pohanské modly, strhávali pohanské svatyně a na jejich místě stavěli křesťanské kostely. Pravý rozkvět křesťanství zažila země na Jutském poloostrově za vlády Knuta IV. Svatého. Když byl v roce 1086 před oltářem kostela v Odense zavražděn, skončilo v Dánsku nejen požehnané období jeho vlády, ale i období let tučných a nastalo období let chudých, provázené vojenskými porážkami, neúrodou a hladomory. Lid to chápal jako Boží trest za zabití krále. Deset let po této vraždě se Knutovu nástupci a nevlastnímu bratru Erikovi I. narodil v Roskilde syn, jenž dostal jméno po svém strýci a jenž se stal později nejpopulárnějším dánským světcem. Byl to Knut Lavard, tj. Knut Pán.

Křesťanství sice bylo v Dánském království oficiálním náboženstvím, nicméně to neznamena, že by se to odrazilo na životě jeho vládců. Knut Lavard byl jediným synem Erika I., zvaného Dobrý, jehož zplodil se svou chotí Bodil. Ostatní čtyři děti měl Erik se svými konkubínami. Koneckonců, sám pocházel z nemanželského lože... Podle kroniky prý jednou v opilosti zabil čtyři muže, a když vystřízlivěl, šel do sebe a uložil si velice přísné pokání – výpravu do Svaté země. Ta se mu však stala osudnou: během několikaměsíční cesty ochorel, ale chtěl stůj co stůj dodržet slib a do Jeruzaléma dospět. Na Kypru však odevzdal svou duši Pánu. Jeho úmysl chtěla dovést do zdárného konce manželka Bodil. Skutečně se jí to podařilo, leč i ona se roznemohla a z Olivetské hory následovala svého

královského manžela na věčnost. Psal se rok 1103 a malý Knut se tak stal ve svých sedmi letech úplným sirotkem.

Výchovu syna zesnulého královského páru vzal na svá bedra zélandský (sjællandský) jarl Skjalm Hilde, do jehož péče odevzdal Erik syna před vyplutím na kající poutní cestu do Svaté země. (Jarl je titul skandinávských velitelů, náčelníků či královských pověřenců, kteří víceméně zaujímali první místo v zemi hned po panovníkovi.) Jako sedmiletý Knut pochopitelně nemohl vládnout, a tak na dánský trůn usedl Erikův bratr Niels Estridssen.

Knut posléze putoval na dvůr saského knížete Lothara (pozdějšího německého císaře, známého i z našich dějin díky drtivé porážce, kterou mu u Chlumce uštědřil kníže Soběslav). Tady nejen nabyl vzdělání, ale i přijal německý styl života, což se projevilo po návratu na Jutský poloostrov. V roce 1115 Knuta sice jeho královský strýc Niels jmenoval jar-

Sv. Knut Lavard

lem Šlesvicka, Knut však po svém okoli požadoval, aby jej titulovali podle německého úzu „vévoda“. Krom toho se podle německých vzorů i holil (což byla věc pro potomky Vikingů nevidaná), oblékal a také myslel. Domácí šlechta uvyká tradicím tyto cizácké způsoby vůbec nevívala, nicméně mladý jarl, respektive vévoda se stal miláčkem obyčejného lidu, neboť si s sebou ze Saska přinesl i něco, co v Dánsku až dosud nebylo příliš běžné, pomineme-li éru Knuta IV. Synovec tohoto v roce 1101 kanonizovaného krále vnesl do svého panování pravého křesťanského ducha, který mu byl vlastní a jež si na Lotharově dvoře jen utužil a prohloubil. Byl vládcem nadmíru čestným a spravedlivým, vládcem, který ze všeho nejvíce usiloval o mír a utišení všech sporů v zemi.

To se projevilo mimo jiné při bojích s mocným slovanským kmenem Obodritů, sousedů Dánů. Jako šlesvický jarl měl Knut za úkol hájit toto území (a tím i celé Dánsko) právě před jejich výboji, avšak Knut Lavard tak dlouho hledal jiné než válečné řešení této složité otázky, až je našel, a s obodritským panovníkem Jindřichem po letitých vzájemných pŕtkách uzavřel konečně mír. Země si mohla vydechnout, stejně i lidé v ní žijící.

Za jeho panování se Šlesvicko hospodářsky nebývale pozvedlo, kromě přetrvávajícího míru hrál podstatnou roli i rozvoj obchodu, který Knut vehementně podporoval. Rovněž tak podporoval církev svatou, po celé zemi povstávaly kostely a kláštery, vydatně též přispíval na christianizaci dánské populace; zejména misie vedené sv. Vicelinem vděčí Knutovi Lavardovi opravdu za hodně.

Když pak obodritský Jindřich v roce 1128 padl v bratrovražedných bojích, císař Lothar udělil Knutovi obodritskou zemi jako léno a učinil tím z něj svého leníka. (Jde o středověký typický smluvní vztah mezi pánem a leníkem či vazalem, jemuž pán propůjčuje tzv. léno – nejčastěji v podobě pozemků do osobního nebo dědičného držení v protislužbě za jisté úkony či služby.)

To pochopitelně velmi popudilo dánského krále Nielse Estridssena. Udělením obodritského léna získal Knut Lavard faktickou nezávislost na králi, posilovalo to i jeho autoritu mezi dánskou nobilitou.

Ani oko nevidělo... (9)

K tomu se přidružila skutečnost, že byl potenciálním uchazečem o dánský trůn, na nějž měl po otci právo. To vyvolávalo v duši jeho dosavadního držitele neklid. Ještě naléhavěji to prožíval Nielsův syn a Knutův bratranec Magnus Silný, který jako příštího krále viděl sama sebe a nikoho jiného. Patrně se podle hesla „podle sebe soudím tebe“ domnívali, že Knut bude chtít dánskou korunu uchvátit pro sebe.

Knut Lavard byl ovšem jiného smýšlení. Byl křesťanem i ve svém srdci, nežil víru jen formálně. Jeho cílem byl doopravdy jen mír v zemi a se sousedy, šířil pokoj ve svých državách, neměl jakékoliv tendence svrhávat krále, či dokonce kvůli tomu vést válku. Tím spíše, že se těšil ze dvou roztomilých dcer, které mu porodila jeho milovaná žena Ingeborg, dcera kyjevského knížete Mstislava, a těšil se na narození syna, jak byl pevně přesvědčen. Toho už se však nedočkal, bratranec Magnus se rozhodl vztít jeho osud do svých rukou.

Využil příležitosti, kdy bylo na počátku roku 1131 svoláno královské shromáždění do Ringstedu. Tady Knuta Lavarda za pomoci jeho věrolomného příbuzného Jindřicha Skadelaara vylákal do Haraldstedského lesa, kde mu nastražil past. A důvěřivý Knut do ní navzdory varování přátel padl – 7. ledna byl ze zálohy úkladně zavražděn.

Týden poté přivedla žalem schvácená Ingeborg na svět syna Valdemara. Ten v roce 1158 dosedl na dánský trůn a ukázalo se, že po otci zdědil více než jen urozený původ. Výstižný je přídomek, jaký Valdemaru I. přičkla historie – „Veliký“. Ze všech sil se zasazoval o kanonizaci svého otce, jehož nikdy nepoznal. V roce 1169 se pak mohl radovat – papež Alexandr III. uznal výjimečnost ctností Knuta Lavarda a prohlásil jej za svatého. Liturgická památka tohoto světce připadá na den jeho smrti, v Dánsku si jej připomínají i 25. července, neboť toho dne byly v roce 1170 přeneseny Lavardovy ostatky do benediktinského kostela v Ringstedu.

Dovětek: Magnus Silný padl v roce 1134 v bitvě u Fodwigu vedené proti jeho bratranci Eriku II., Niels záhy nato uprchl do Šlesvicka, kde však příliš dlouho nežil, neboť byl – pravděpodobně na Erikův příkaz – zabit.

Akdyby nás blažené patření tak mělo překonat, že by přerušilo naši činnost a změnilo nás v sochy, nač nám bude propůjčen *dar rychlé činnosti*? Jak jsme viděli, tímto podivuhodným darem budeme schopni přenést se rychlostí myšlenky do nejbližších oblastí vesmíru. Má tato moc být dána dítkám Božím jako odměna, a pak zůstat nečinná a nepotřebná? Právě tak bychom mohli říci, že ač budeme mít oči, nebudeme vidět. Proto tvrdí sv. Tomáš, že *vyvolení budou používat daru rychlosti a libovolně se pohybovat z místa na místo, aby se mohli radovat z krásy tvorů Božích, v nichž se nejvýrazněji projevuje Boží moudrost.*⁽¹⁾

Tím neztratí nic z podstatné blaženosti, jež záleží v patření na Boha, neboť Ho najdou všude.

Podle této zdravé teologie je zřejmé, že naše spojení s Bohem v blaženém patření nijak nepřerušuje ani nezničí naši přirozenou činnost, nýbrž naopak ji zvětší a zdokonalí. *Způsobí to předně tím, že duši a tělo zbaví všeho, co nás nyní činí nečinnými, a za druhé tím, že přidá k našim nynějším schopnostem síly nadpřirozené, které naši přirozenost přivedou k nejvyšší dokonalosti a podobnosti s Bohem, jenž je samá činnost.*

Toho všeho musíme být pamětliví, jinak nikdy nepochopíme, jak se mohou svatí radovat ze společenství, jak mohou plesat nad obrácením hříšníků, kochat se krásnou hudbou, těšit se z požitků oslavených smyslů a jinak používat svých přirozených schopností a mohutností. Malý záblesk nebes ve *Zjevení* nám jistě nepředstavuje svaté a anděly jako nečinné sochy. Naopak, vše je samý život a podivuhodná činnost.

Nyní jsme připraveni rozjímat o dokonalém štěstí v nebi ze vzkříšení těla. Je to štěstí, jež může ukojit každou rozumnou lidskou touhu.

Hlava IX.

O ŽIVOTĚ

VYVOLENÝCH V NEBI

Uvažovali jsme o vzácných darech vzkříšeného těla, viděli jsme, že toto tělo zdokonaluje všechnu činnost duševní,

pochopili jsme, že i oslavené smysly jsou schopny přispívat k lidskému štěstí, a nyní budeme uvažovat o *blaženém životě vyvolených v nebi se zřetelem na vzkříšení*. Ale je třeba upozornit, že se nebudeme nyní zabývat životem úplně novým. Je to pokračování téhož života, který začal už v okamžiku, kdy uchvátilo duši patření na Boha. Z toho nebeského života se před vzkříšením těšila jen duše, po vzkříšení ho požívá celý člověk plně a dokonale.

Kopeme-li na vyprahlém a pustém místě a podaří-li se nám objevit vodní zřídlo, voda živě z pramene tryskající zavlažuje okolní prst, odívající ji krásnou zelení a líbeznými květy. Tak je to při vzkříšení. Život, jenž se dosud soustřeďoval jen v duši, přetéká do těla, dává mu život, krásu i slávu a rozechvívá je nevýslovnou blažeností. *Blažené patření, jež bylo před vzkříšením podstatným štěstím duše, je nyní podstatnou blažeností celého člověka.*

Rozjímajíce o tajemstvích ze života Krista Pána, nepohlížíme na ně jako na minulost, ale tak, jako bychom je měli před očima v přítomnosti. Tak pozorujeme Ježíška, ležícího v jeslích, vidíme Ho utíkat do Egypta; později, jak rozmlouvá s učiteli v chrámě. Hledíme na Pána Ježíše, jak pracuje, káže a umírá na kříži. Právě tak budeme nyní uvažovat o životě vyvolených.

Nuže, vžijme se do onoho velikého dne, který viděl sv. Jan. Mocný anděl přicházející z nebe se vznáší nad zemí i nad mořem a pozvedaje ruku do výše, přísahá ve jménu Toho, jenž žije na věky věků, že „*už není času*“. O tom praví sv. Jan: „*Také jsem uviděl trůn veliký; bílý a toho, jenž na něm seděl... A uzřel jsem mrtvé, veliké i malé, oni stojí před trůnem; i otevřely se knihy, též jiná kniha byla otevřena, to je (kniha) života, a mrtví byli souzeni z toho, co bylo napsáno v knihách... A uslyšel jsem hlas veliký z nebe, on praví: Hle, stánek Boží s lidmi a přebývat bude s nimi, a oni budou jeho lidem, a On, Bůh s nimi, bude jejich Bohem... I řekl Ten, jenž seděl na trůně: »Hle, obnovuji všecko!«“ (Zj 20,11–12; 21,3–5)*

To je nový řád věcí, nový svět – svět krásný a dokonalý, nekonečně větší než svět, ve kterém nyní žijeme. Na tom

novém světě budeme žít životem blažených. V této hlavě budeme uvažovat o pěti jeho vynikajících vlastnostech.

1. Předně je to život *pokoje*. Když se Pán Ježíš narodil, andělé zpívali: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!*“ A když vstal z mrtvých, jeho první slova k apoštolům byla: „*Pokoj vám!*“ Ale ačkoliv pokoj, jež Kristus přal a dával, byl veliký, přece nebyl a v řádu tohoto světa nemohl být dokonalý. Vždyť zde je třeba bojovat se světem, s ďáblem a s tělem. V nebi však je tento pokoj dokonalý, protože plyne přímo ze srdce Božího. Mimo to nic z toho, co na tomto světě ruší náš pokoj, nemůže mít nikdy přístup do království pokoje.

Po vzkříšení máme dokonalý pokoj *s Bohem*, o jehož lásce k nám již nepochybujeme, jak jsme často činivali na zemi. Máme také pokoj *sami se sebou*, neboť nezřízené náklonnosti, jež dříve rušily náš pokoj, již v našem oslaveném těle nejsou. Těšíme se z dokonalého míru *se svým okolím*; neboť sporné zájmy, závist a žárlivost, jež strhovaly k neshodám a k nepřátelství, nenašly a nikdy nenajdou cestu do nebe. Máme pokoj i od *ďábla*, který už „*neobchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by polhltil*“. (1 Petr 5,8) Nebyl totiž připuštěn do království pokoje. Máme pokoj i *od minulého života*; neboť hříchy, jež nás často plnily strachem, jsou smyty krví Ježíšovou a nejsou již pramenem útrap. Vzpomínka na ně spíše posiluje naši lásku k milosrdnému Bohu, a proto zvyšuje naši blaženost. Nyní máme pokoj i *od budoucnosti*. Tato hrozivá budoucnost bývala dříve zahalena neproniknutelnou temnotou a často nás lekala temnými předtuchami. Ale nyní je po rozsudku; slyšeli jsme potěšitelná slova: „*Pojďte, požehnaní Otce mého, vládněte královstvím připraveným vám od ustanovení světa*.“ (Mt 25,34) Neohroženě patříme do světlé věčnosti, v níž nevidíme nic takového, co by mohlo rušit náš pokoj. Nyní je na nás splněna prosba a přání svatého Pavla: „*Pokoj Boží, který převyšuje všechno pomýšlení, ochrání srdce vaše i myšlenky vaše v Kristu Ježíši*.“ (Flp 4,7)

To je tedy první rys nebeského života, a jak je zřejmé, je tento pokoj naprosto nutný k tomu, abychom se mohli radovat

ze života samého a ze vši té blaženosti, která je uchystána dítkám Božím.

2. Život v nebi je *životem odpočinku*. Svátý Jan praví: „*I uslyšel jsem hlas z nebe, on praví (ke mně): »Napiš: Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají, od té chvíle. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých námah, neboť skutky jejich jdou s nimi.«*“ (Zj 14,13) To je jeden z nejuťešnějších rysů nebeského života pro chudobné a upracované. Vlívá velkou útěchu těm, kdo vnitřními boji o ctnost bývali často unaveni až k smrti. Celý jejich duchovní život byl ustavičnou námahou a zápolením, které je občas tak sklíčovalo, že bývali mocně pokoušeni, aby se vzdali vši další snahy o křesťanskou dokonalost a hledali útěchu a odpočinek v radostech tohoto světa. Ó, jak šťastní jsou nyní v nebi! Jak jsou vděční Bohu za milost setrvání! Žijí životem *věčného pokoje*, ačkoliv *ne životem nečinnosti*, neboť, jak jsme již viděli, život v nebi není nečinný, naopak v něm každá síla tělesná i duševní má svou plnou

a svobodnou činnost. Protože náš život v nebi je účastí v životě Boha samého, musí se podobat *božskému životu, který, ač je životem nejsladšího klidu, je věčně činný: tvoří, zachovává a řídí* nejen náš svět, ale i miliony jiných světů, které září nad námi. A přece tato ustavičná činnost našich různých schopností v nebi nikdy nezpůsobí jako zde na zemi úna-

vu, nudu ani znechucení, nýbrž bude nevysychajícím pramenem nejvyšší a neosvícenější rozkoše.

Jak potěšující to myšlenka *pro chudé!* Pracují mnoho a za skromnou mzdu, která v mnohých případech sotva stačí, aby uchránila je a jejich rodiny od smrti hladem. Jaká útěcha i pro osoby, které *se zaslavily Bohu v řeholních společnostech!* Řeholními sliby se staly chudými pro Krista a jako On pracují mnoho. Námahy a útrapy řeholního života připravily mnohé o zdraví a o sílu; a přece pracují dále, jako by byly v plné síle. Konečně jejich milovaný Snoubenec je povolal k sobě, aby si odpočinuly od svých prací. Poslední slova církve svaté nad nimi jsou slavnostní slova modlitby o nebeský pokoj: „*Odpočinutí věčné dej jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočívají v pokoji!*“ Zde je konec vši práce, námahy a únavy. Tu je počátek života věčného, nerušeného odpočinku.

3. Život v nebi je též *životem rozumových požitků*. Viděli jsme v minulé hlavě, že lidský rozum v patření na Boha překypuje poznáním. Nyní promluvíme o velikých a čistých radostech, které z toho poznání plynou.

Rozumové radosti jsou ze všech požitků naší přirozenosti snad nejméně známy. Většina lidského pokolení jsou chudí lidé, kteří jsou nuceni po celý život lopotit se a starat o výživu a o oděv. Proto nemohou rozvíjet své duševní síly ani se radovat ze vznešených požitků rozumových. A přece jsou tyto radosti nejvyšší, nejrozumnější a nejlépe vyhovují lidské zálibě v požitcích, protože pocházejí z činnosti *rozumu, nejvznešenější mohutnosti duševní*.

Lidé vysoce a jemně vzdělání, jako teologové, filosofové, astronomové, matematikové a spisovatelé, odlučují se od světa a jeho požitků; celé dny a noci studují a uvažují o pravdě. Ano, zapominají na jídlo a na pití, takže musejí být svými přáteli donucováni k tomu, aby vyhověli své přirozenosti. Mnozí z nich si studiem zničili zdraví a někteří, jako např. filosof Demokritos, prý si i oči vypíchli, aby tak mohli nerušeně a hlouběji uvažovat o pravdách své oblíbené vědy. Maně se tážeme: Je to v lidské přirozenosti, tak se ničit pro nic za nic? Jistěže ne. Z toho ze všeho plyne, že *poznání je zdrojem nejjemnějších požitků*.

Je-li tomu tak již na tomto světě, kde kletba hříchu zatemnila ducha a kde je poznání tak omezeno a tak smíseno s bludem a s pochybnostmi, co teprve máme říci o těchto požitcích v nebi? Tam je lidský rozum osvěcen nadpřirozeným světlem, neobyčejně povýšen světlem slávy, očištěn, zesílen, zvětšen a uschopněn pohlížet na Boha *tak, jak je*, v jeho pravé podstatě. *Je schopen patřit tváří v tvář na Toho, jenž je podstatou a počátkem vši pravdy.* Patří bez oslnění na nekonečnou Krásu, Moudrost a Dobrotu, jejichž slabým odleskem je konečná, omezená moudrost, krása a dobrota tvorů. Kdo může pochopit tu převelikou rozkoš lidského rozumu, když vidí *Pravdu tak, jak je sama v sobě?* To je jedno z nebeských tajemství, jež nepochopíme, dokud nebudeme spojeni s Bohem v blaženém patření. Ale kdo někdy zakusil velký požitek z prohlídky nebo četby vzácného intelektuálního díla nebo pocítil neodolatelné kouzlo zamilované vědy, ten může přece snad aspoň poněkud tušit velikou rozkoš z rozumových požitků v nebi.

4. Život v nebi je i *životem lásky*. Jak jsme již viděli, člověk se nemůže spokojit pouhým *uvažováním* o pravdě a kráse, i kdyby jej tyto úvahy sebevíce těšily. Jeho vůle ihned *sahá* po pravdě a kráse, kterou jí rozum předkládá, *a miluje ji tím více, čím dokonalejší je předmět úvahy.* *V nebi Bůh sám ve své nezastřené velebnosti je předmětem, jež rozum vůli nabízí.* Vůle, majíc předmět nekonečně dokonalý, miluje v nebi tak vroucně a tak mocně, že v nynějším stavu zkoušky o tom můžeme mít jen velmi slabé ponětí.

Tam konečně vyvolení dokonale plní zákon, jenž nám velí *milovat Boha z celého srdce svého, z celé duše své, ze vši síly své a ze vši mysli své a bližního jako sebe samého.* *A každý z vyvolených nejen miluje, ale také cítí, že i on sám je milován jak Bohem, tak i všemi svatými.* To činí nebe místem lásky, a tím i životem dokonalé blaženosti.

Myslete na to, vy smrtelníci, *kteří dychtíte po lidské lásce.* Toužíte milovat a být milováni. Láska je slunečním paprskem vašeho života. Ale ať činíte cokoliv, nic vám nemůže dát zde na zemi dokonalé štěstí; neboť když už konečně dosáhnete předmětu, po kterém jste tak horoucně vzdychali, objevíte na něm ne-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem Svatým.“

V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana pokřtít v Jor-

dáně. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“

dokonalosti, které jste nepředvídali, a to vaše štěstí umenšuje. Ale dejme tomu, že náležíte k těm málo lidem, kteří mají takové štěstí, po jakém vždy toužili; jak dlouho potrvá vaše blaženost? Nanejvýš několik let. Pak vám nelitostná ruka *smrti vyrve předmět vaší lásky.* Není to konec všeho pozemského štěstí?

Pohlédněte k nebesům a vizte tam vyvolené v Boží přítomnosti. Jsou dnes právě tak ve své lásce šťastni jako před sto lety. Uplynou miliony let, a *oni budou stále mít předmět své lásky, věčného Boha.* *Tak žijí vyvolení životem lásky, a proto životem dokonale blaženým.*

5. Život v nebi je i životem *dokonalé radosti.* Na tomto světě nemůže být nikde dokonalé a trvalé radosti, neboť jednak ani *tvorové nemohou dát dokonalého štěstí, jednak ani my sami nejsme schopni se plně radovat,* a konečně naše nitro se přímo hemží *nezřízenými náklonnostmi,* které do našich radostí vstříkují žluč hořkosti. Na kolik tisíců lidí se štěstěna usmívá marně! Kolik je takových lidí, kteří, ač jsou obklopeni bohatstvím přímo báječným, jsou přece ubožejší než otrhaný žebrák! Jeden *trpí tělesně,* a tak se nemůže radovat z požitků, které mu štěstí nabízí. Druhý je nejen bohatý, ale má i čestné společenské postavení. Mysleli bychom, že se jistě stále raduje z pocty, již je zahrnován, ale zatím *hlodá v jeho nitru nezrokocná vášeň jako rakovina a rozežírá mu jednu radost po druhé.*

Písmo svaté nám ukazuje výmluvný příklad na Amanovi. Byl v neobyčejné cti u krále Asara a služebníci království skláněli před ním kolena a zbožňovali ho, „*jen Mardocheus před ním neklekal*“. Tato zdánlivá urážka tak zraňovala pyšného Amana, že býval roztrpčen, kdykoli viděl Žida Mardochea sedět u brány paláce. Slyšme jeho vlastní vyznání: „*Svolal k sobě všechny přátele své i manželku svou Záres, vypravoval jim o velikos-*

ti bohatství svého, o množství synů svých, kterak ho král vyvýšil v slávě nade všechna knížata a služebníky své, a potom řekl: »Královna Ester také žádného jiného nepozvala na hody s králem nežli mne; u ní také zítra s králem hodovat budu. Ačkoli však toto všechno mám, zdá se mi, jako bych nic neměl, dokud vidím Žida Mardochea sedět u dveří královských.«“ (Est 5,10–13) Hle, jaká maličkost stačí, aby zničila naši radost; jako červík, který vyžírá jádro nejjemnějšího ovoce, takže je zbavuje chuti a je zohavuje.

Až v nebi budeme mít dokonalou radost, a to proto, že tam *nejen všechny předměty naší blaženosti budou nejvyšší dokonalé, ale i my spojením s Bohem se staneme dokonalými.* „*Budeme podobni Jemu, neboť Ho budeme vidět tak, jak je.*“ Proto ani nezřízené náklonnosti se nebudou skrývat v našem nitru a míchat hořkost do naší radosti. Ani v nemoci nebudou našemu oslavenému tělu vyčerpávat energii. *Všechny požitky a slasti, které náležejí k stavu oslavení, budou svěží a nezkrácené.* Tak bude život v nebi neustálou, nerušenou radostí z požívání Boha samého, ze společenství svatých a ze všech ostatních tvorů, které Bůh pro lidi připravil, aby zvyšovaly a doplňovaly jejich blaženost.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.:
Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly
Sestry Neposkvrněného Početí Panny
Marie v Přerově. Vytiskla Společenská
knihotiskárna v Přerově v roce 1934.
Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934,
Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) Sv. Tomáš AKVINSKÝ, *Suppl.* q. 84, art. 2.

Křestní kmotři

Je mnoho důležitých věcí, které před svátostí křtu musí rodiče vykonat a zařídit. Jednou z těch nejpodstatnějších je i dobrá volba kmotrů, kteří jsou vzory křesťanského života a pomocníky rodičů pro výchovu jejich dětí ve víře. A v případě, že by dítě osiřelo, jsou dokonce prvními, kteří jsou povinni se starat o křesťanský, duchovní a mravní život sirotka. Proto je nutné dbát na dobře promyšlenou volbu křestních kmotrů a tuto skutečnost v žádném případě nepodceňovat. Následující řádky pomohou nejen v rozpoznání dobrých kmotrů, ale dají i hlouběji pochopit samotné tajemství svátosti křtu.

Císař Dioklecián (284–305) usilovně pronásledoval křesťany. Svoji moc používal ke zničení křesťanství. Dával křesťany chytat, věznit, mučit a zabíjet. Křesťanství tupil a zesměšňoval. Vydal příkaz, aby také v divadle zesměšňovali křesťanů. Na císařův rozkaz bylo připraveno představení, kterému byl přítomen i císař. Divadlo bylo přeplněno. Když se otevřela opona, na jevišti byla postel, na níž ležel herec Genesisus. Představoval nemocného člověka, žádajícího si křest. Na jevišti se objevili také jiní dva herci. Jeden hrál kněze a druhý ministranta. Ministrant dal křestní vodu k posteli nemocného a kněz se ho zeptal: „Bratře, proč jsi mě dal zavolat?“ Tehdy všichni přítomní spatřili, že se s hercem v posteli něco zvláštního děje. Choval se velmi vážně a na každou otázku odpovídal přesně a velmi důstojně. Byl pokřtěn a oblékli ho do bílého roucha. Potom byl obžalován, že je křesťanem, a byl předveden před soud, kde měl zapřít svoji víru v Ježíše Krista. Dosud to všichni stále brali jako divadlo. Ale teď si všimli a postřehli to i sám císař, že ze žertu se stala velmi vážná skutečnost. Genesisus přednesl strhující řeč. V úvodu řekl, co viděl, když mu byla položena první otázka. Viděl ruku, která se k němu přibližovala shora. Ruka ve svých prstech držela list papíru, který byl popsáný. Když byl list už před jeho očima, s úžasem uviděl, že na něm jsou napsány jeho těžké hříchy. Ruka ponořila list do křestní vody. Z ní vytáhla list, který byl čistý, nebylo na něm ani stopy po písmu. Potom herec velmi vážně řekl, že raději zemře, než by zapřel Krista. Když císař uslyšel tato jeho slova, přikázal, aby Genesisia mučením přinutili zapřít víru v Krista. To se jim nepodařilo. Císař ze strachu, aby také jiní neuvěřili, přikázal, aby Genesisia sťali na jeviš-

ti před očima přítomných. Tak se stalo, Genesisus byl sťat.

Tato tajemná ruka, kterou Genesisus viděl, příhodně naznačila první účinek svátosti křtu, při němž se ze křtěnce smývají všechny jeho hříchy spáchané před křtem. Z dítěte se smývá dědičný hřích a z dospělého se smývá nejen dědičný hřích, ale i všechny osobní hříchy, kterých se dopustil před křtem.

Druhý účinek křtu je ještě vážnější. Nebeský Otec si každého pokřtěného adoptuje za své dítě, za svého syna, za svoji dceru, a to se všemi právy i s právy na dědictví nebeského království.

Pro lepší pochopení této velké pravdy si uveďme příklad. Na hradě žil velmi bohatý pán. Pod hradem bydleli jeho poddaní. Jeden z těch poddaných si půjčil od pána hradu větší obnos peněz. Avšak zemřel dříve, než peníze mohl vrátit. Po nebožtíkovi zůstal chlapec. Protože se chlapce neměl kdo ujmout, pán si ho vzal na svůj hrad a staral se o něho jako o svoje vlastní dítě. Dal mu vše potřebné, i přiměřené vzdělání. Ale když chlapec vyrostl v dospělého muže, jednoho dne si ho pán dal předvolat. Když přišel, pán mu podal obálku lemovanou černým okrajem se slovy: „Otevři a čti!“ On ji vzal a začal číst. Byl to dlužní úpis, v němž bylo napsáno, kolik byl jeho nebohý otec dlužen pánovi. Byla tam uvedena i suma za jeho výchovné. Částky byly velmi vysoké. Mladík se začal třást, protože si uvědomil, že jako potomek toto všechno je povinen uhradit. Uvědomil si rovněž, že celý jeho život je krátký na to, aby to všechno mohl splatit. V té nejhorší chvíli mu pán vzal listinu z rukou, před jeho očima ji roztrhal, hodil ji do ohně a řekl: „Toto všechno platilo do dnešního dne. Ode dneška bude platit toto.“ Podal mu jinou obálku, lemovanou zlatým okrajem, a řekl: „Otevři

a čti! Dnešním dnem si tě beru za vlastního syna. Ty mi budeš synem a já ti budu otcem. Proto ti odpouštím všechny dluhy a ustanovuji tě dědicem celého svého velkého majetku.“ Mladík zíral na pána, rád by ho políbil, ale neměl k tomu odvahy. Pán přistoupil k němu, políbil ho, pak ho objal a řekl: „Synu můj!“ Až nyní se mladý člověk odvážil obejmout a políbit svého pána, kterému poprvé řekl: „Můj otče!“ Od té chvíle jiné oslovení už mezi sebou neznali.

Toto, co udělal tento pán s tím mladíkem, činí s námi Bůh při svátosti křtu. Nejenže nám odpouští všechny hříchy, ale adoptuje si nás i za své děti, za své syny a za své dcery. Od našeho křtu se o nás stará jako nejlepší Otec a dává nám i právo na jeho dědictví, kterým je věčný život, nebe. Toto si je třeba uvědomit, když přemýšlíme anebo hovoříme o našem křtu. Na to by měli myslet také rodiče, když dávají křtít svoje dítě.

Nyní si řekněme něco o kmotrech. Když si někdo bere půjčku, musí si najít člověka, který se zaručí, že v případě, pokud by se něco stalo s tím, kdo si peníze půjčuje, tak ty peníze vrátí on. U každé půjčky musí být ručitel. U půjčky jde jen o peníze. U svátosti křtu jde však o mnohem více, proto už od nejstarších křesťanských dob byla v církvi následující praxe: Když někdo požádal o křest, musel se za něho zaručit křesťan, kterého biskup znal nejen jako člověka, ale jako dobrého křesťana. Ten se biskupovi zaručil, že jde o člověka charakterního, který to se svým křtem myslí vážně, který bude po křtu žít křesťansky. Zároveň se zavázal, že on jako zkušený křesťan mu bude pomáhat v jeho křesťanském, duchovním i mravním životě. Tomu, kdo se takto za křtěnce zaručí, říkáme kmotr. Jde-li o ženu, nazýváme ji kmotrou. Tedy kmotři vždy berou na sebe povinnost starat se o křesťanský, duchovní i mravní život svého křtěnce.

Proto si položme otázku: Kdo může být kmotrem? Odpověď: Jen ten, kdo splňuje tyto dvě podmínky: sám už musí být pokřtěn, a to ve stejné víře; druhou podmínkou je, aby svoji víru také prakticky žil.

Čili kmotrem nemůže být jinověrec. Musí být téže víry, v jaké bude udělena svátost křtu. Může být jiného katolického obřadu, ale stejné katolické víry. Kmotrem nemůže být ani ten, kdo byl pokřtěn

v katolické víře, ale podle své víry nežije, svoji víru nepraktikuje. Takový člověk se nijak nemůže zaručit, že se bude starat o duchovní, křesťanský a mravní život svého křtěnce, jelikož sám nežije podle svého křtu. Takový člověk se nemodlí, nechodí do kostela, svoji víru nezná, protože se o ni nestará.

Kmotry nemohou být ani lidé, kteří ještě nebyli u první svátosti smíření a u prvního svatého přijímání, anebo byli, avšak dále ke svátostem nepřístupují. Při křtu se mají jménem křtěnce zřící satana a veškeré jeho pýchy, všech jeho skutků, tedy všech hříchů. Nepochybně se těžko může zřící satana a jeho skutků ten nebo ta, kdo lhostejně žije v hříších a nepřijímá svátosti, které nám Ježíš dal, abychom své duše očišťovali a jeho Tělem a Krví se posilovali v boji proti hříchu. Od kmotrů se žádá, aby před křtem přistoupili ke svátosti smíření a ke svatému přijímání.

Kmotři při křtu jménem křtěného dítěte slibují víru v Ježíše Krista jako Boha. Nemůže slibovat víru člověk, který věří slabě anebo nevěří vůbec. Proto povinností rodičů je zvolit za kmotry pro své dítě jen ty, kdo jsou skutečně věřící, aby svému křtěnci dávali příklad dobrého křesťanského života. Pouze tehdy rodiče vybrali dobré kmotry pro své dítě, když ono vidí, že mu kmotři svědčí o své víře svým životem.

Jeden kněz vyprávěl: „Děvčátko, které jsem připravoval k první svátosti smíření a k prvnímu svatému přijímání, přišlo za mnou a řeklo: »Otče, ale moji kmotři nepřistoupí ke svátosti smíření, ani ke svatému přijímání, protože oni vůbec nechodí do kostela.« V očích dítěte bylo vidět slzičky a v jeho srdíčku byla cítit velká bolest. Ono za to nemohlo, že má takové kmotry, ale jsou za to zodpovědní jeho vlastní rodiče. Oni mu vybrali kmotry a při tom výběru pohlíželi na bohatství, na dary či jiný prospěch, avšak ne na to, co je prvořadé. Nedívali se na víru těch, které vybrali za kmotry pro svoje dítě. Obracím se na vás, drazí rodiče, s naléhavou prosbou: »Vybírejte pro své děti za kmotry takové lidi, kteří by byli pro vaše děti příkladem ve víře!«“

*Z Ludová čítanka na nedele
a sviatky 1/2004 přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*

Zemřel církevní historik Vojtěch Cekota

V sobotu 9. prosince 2017 zemřel ve věku 87 let doc. PhDr. Vojtěch Cekota, historik, archivář a pedagog CMTF UP v Olomouci.

Narodil se 5. 11. 1930 ve Zlíně v chudé obuvnické rodině. Po gymnáziu vystudoval na FF UP v Olomouci obor latina – historie, ale jako středoškolský profesor nesměl působit. I ze zlínského muzea jako historik byl z náboženských a politických důvodů vyhozen, pět let pracoval jako dělník v cihelně, až roku 1963 získal místo v okresním archivu v Přerově. Roku 1968 obhájil dizertační práci, roku 1969 získal doktorát filosofie, ale externí aspiranturu na UP v Olomouci pozastavila normalizace.

V roce 1990 nastoupil na tehdejší Cyrilo-metodějskou bohosloveckou fakultu UP jako asistent latiny a současně převzal i přednášky z novověkých církevních dějin. O tři roky později se stal odborným asistentem na katedře církevních dějin, patrologie a křesťanského umění. Od roku 1994 zastával funkci předsedy Akademického senátu CMTF UP. Habilitační řízení v oboru české dějiny s ním bylo zahájeno roku 1999 a habilitoval se v roce 2003. V letech 2000–2003 byl též proděkanem pro organizaci, rozvoj a sociální otázky studentů a zároveň statutárním zástupcem děkana, také členem vědecké rady. Od roku 1990 přednášel a vedl semináře z církevních dějin 16. – 20. století, seminář z paleografie se zaměřením na gotické písmo. Vedl diplomové semináře a diplomové práce studentů.

Spolupracoval na dokumentaci sakrální architektury na Moravě. Zaměřil se na regionální dějiny, zejména dějiny přerovska. Aktivně se zúčastnil vědeckých konferencí, symposií a seminářů. Od roku 1991 se podílel na práci Kruhu českých duchovních tradic při Ekumenické radě církví, od roku 1995 na činnosti Komise pro studium rekatolizace českých zemí, pracoval v archivní komisi při ČBK, od roku 2003 v Komisi pro duchovní četbu dějin Plenárního sněmu katolické církve v ČR.

V roce 2003 ve spolupráci s doc. Milošem Kouřilem připravil k vydání II. díl rukopisu *Osudy moravské církve v 18. století* z pozůstalosti PhDr. Rudolfa Zuberu. Matice cyrilometodějská s. r. o., která toto dílo vydala, vděčí doc. Cekotovi za ochotnou spolupráci při vydání sedmidílné *Příručky českých církevních dějin* prof. ThDr. Bohumila Zlámala.

Mimořádné charakterové kvality doc. Cekoty, zvláště empatie, skromnost, vstřícnost, obětavost, laskavost byly darem pro jeho okolí. Byl ženatý, s manželkou Boženou vychovali tři děti, příští rok by oslavili 60. výročí sňatku.

Docent Cekota byl vzácný člověk, erudovaný odborník a především ryzí katolický křesťan. Kež Trojjediný Bůh, Dárce života, ho obdaří věčnou slávou, o kterou pro církve zde na zemi tak přesvědčivě usiloval!

*Daniel Dehner
za redakci Světla a Matici cyrilometodějskou s. r. o.*

(S využitím curriculum vitae na www.cirkev.cz)

Budoucnost patří svátostnému manželství

V současnosti mohou ve 22 zemích světa vstupovat páry stejného pohlaví podle státního práva do „manželství“. Seznam zemí se bude prodlužovat, protože genderová ideologie, která má na svých praporech napsán požadavek „manželství pro všechny“, vytváří na celém světě nátlak. Je to katastrofa?

Katastrofa pro koho? Především jistě pro všechny ty, kdo nemají pevné světonázorové stanovisko. Sice v současnosti myslí převážná většina obyvatelstva, když se mluví o manželství, na svazek muže a ženy a považuje tuto konstelaci za normální. Ale vůbec není zaručeno, že tento názor bude trvat navždy. Zkušenosti s otázkou potratu to zřetelně ukázaly. Ze začátku byly převážnou částí lidí potraty odmítány, mezitím se stanovisko k usmrcování nenarozených dětí obrátilo. Ve většině zemí Evropy neexistuje už dlouho většina pro zrušení tohoto zdánlivého „práva“ ženy.

Podobná změna názoru se bude odehrávat po přijetí hesla „manželství pro všechny“. Bude dále propagována, ve sdělovacích prostředcích budou vychvalovány její zásluhy, bude představována v učebnicích pro děti jako samozřejmost podložena „vědeckými“ výzkumy, že jsou tyto páry dětem prospěšné – a všeobecné mínění se také v této otázce obrátí.

První znamení pro obrat ve smýšlení může zažít každý už teď: Kdo se odváží projevit kritiku stejnopohlavních vztahů, ten s úžasem zjistí, jak často narazí na odpor, a to mnohdy na velmi prudký. A to také u osob, které samy vůbec nejsou zaměřeny stejnopohlavně.

S „manželstvím pro všechny“ se v podstatě pokračuje po cestě, na kterou nastoupili téměř všude od poloviny minulého století. První úder dostalo manželství systematickým usnadňováním rozvodů. Jejich počet enormně stoupal, současně roste počet nemanželských partnerství, která jsou zřetelně méně stabilní. Tato labilita podkopávala stále význam i manželství uzavřených na úřadě. Propast vůči katolickému chápání manželství se permanentně prohlubovala.

Zavedením „manželství pro všechny“ bude tento proces v podstatě pokračovat. A to pronikavým způsobem, protože dosud bylo soužití páru samozřejmě považováno za stejně významné pro muže i pro ženu. Tím světská představa olou-

pila manželství o jeho podstatné znaky: Že je postaveno na plodné polaritě muže a ženy a že svojí stálostí vytváří prostor bezpečí, bezpodmínečné sounáležitosti pro oba partnery. V celosvětovém měřítku je to katastrofa. Povede to ke kulturnímu úpadku, jak ukazují historické příklady – připomeňme si mravní úpadek u Řeků a Římanů.

Pro nás křesťany existuje ale šance nechtát manželství podle názorů společenství okolní, nýbrž ze zdrojů naší víry.

Co to znamená? Rozpomenout se na původ. Také když se Ježíše ptali na manželství, odvolal se na to, co měl na mysli Stvořitel na počátku. A v Písmu svatém je naprosto srozumitelně řečeno: Bůh stvořil člověka jako muže a ženu – stejně hodnotné, ale rozdílné, povolání k plodné polaritě a k jednotě, k nerozlučnému společenství. A Bůh viděl, že je to dobré. Protože z této nedělitelné jednoty osob – muže a ženy – a z tohoto spojení vzešlých dětí je možné vyčistit úmysl Boží. To je patrné podle zkušeností ve stvoření.

Z toho také vyplývá základní význam manželství pro spásu světa. V této souvislosti je srozumitelná také výpověď sestry Lucie dos Santos, jedné z vizionářek z Fatimy. V jednom dopisu nedávno zemřelému kardinálovi Carlu Caffarovi psala: „Poslední bitva mezi Pánem a vládou satanovou bude svedena o manželství a rodinu.“ Skutečně se všechno rozhodne na podobě manželství a tím také rodiny a na jejich úspěchu. Na tom bude spočívat budoucnost světa.

Tady by mělo být řečeno, že při obhajobě manželství nejde o to, vymalovat idylu vzdálenou životu, ale jasně poznat, že dnes, kdy už tento Bohem chtěný a lidské bytosti odpovídající model života není společností podporován, ale naopak je společensky potírán a zpochybňován, je o to potřebnější rozpomenout se na základní pravdu o manželství, aby se v našich dnech dalo prožívat.

Bůh chce, aby se manželství vydařilo také dnes – a dává k tomu sílu a potřebné prostředky. Abychom z nich měli uži-

tek, to předpokládá, že si uvědomíme, že manželství není „světská záležitost“. Lidové rčení říká, že manželství se uzavírá v nebi. A to je pravda.

Svátostí manželství vzniká svazek tří osob: muže, ženy a živého Boha, přítomného a působícího v našem životě. Tyto tři osoby vstupují do svazku, který má trvanlivý především proto, že Pán sám se stává zárukou přetrvání – zvláště v obtížných dobách. A tento svazek s Bohem mohou uzavřít jenom muž a žena. Protože jenom ten může být plodný a dát život dětem. Laboratorní oplodnění jsou pohoršením před Bohem. Toto nerozborné trvání svazku má rozhodující význam pro všechny, kdo žijí v tomto prostoru. Všichni zúčastnění, otec, matka, děti prožívají zkušenost, že jsou přijímáni, ať se děje cokoliv. To je základní zkušenost, kterou potřebuje člověk ke svému rozvoji. Je dobře, že existuje, protože ostatní mě přijímají bez podmínek, i když selžu, padnu, spáchám zlo – vždy jsem přijímán. Mohu vždycky začít znova. Manželství a rodina jsou školou lásky.

Samozřejmě, že to neprobíhá ve stavu trvalé pohody. Vyskytnou se konflikty, napětí, období vyprahlosti... Jasně. Ale právě toto bezpodmínečné ano, které si manželé vzájemně řekli na začátku, otevírá možnost, aby všechny obtíže, které se vyskytnou, se staly nadějí k osobnímu růstu, k vyvrátní, k prohloubení lásky.

Podstatné je důvěřovat, že Bůh je přítomný a spolupůsobí. Pak můžeme zažít, jak je cenné stále více srůstat a dělit se o starosti a především o radosti. Jak krásná je důvěra dětí, jejich spontánní náklonnost, jejich radost ze života, účast na životě. Jak obohacující jsou zkušenosti předků, jejich přízeň... A potom radost z vnoučat: je tu další generace, nové perspektivy, smíme je v modlitbě doprovázet, Pán je také povede...

Řekněme ještě jednou: Toto všechno je ohroženo ve šlapacím mlýně úmorného všedního dne. Abychom proto neztratili radost ze svého soužití, musíme stále znovu zapojovat Pána, zdroj a záruku

této radosti. „A family that prays together, stays together,“ opakovala svatá Matka Tereza bez ustání: Společná modlitba otevírá přítomnost Boží mezi námi, pomáhá odbourávat starosti a napětí, dává znovu poznávat cenu druhých lidí. Tam, kde se hromadí obtíže zvenčí, musí se otevřít zdroje v našem nitru.

Pak se stanou naše manželství a rodiny místy naděje pro svět, který se žene do bludů. Na těchto místech je možné zakusit, že každý člověk je cenný a hodný lásky, že Bůh je přítomný, že děti jsou zdrojem požehnání a radosti. Zkrátka, že život navzdory všem námahám, obtížím a starostem je krásný a hodný toho, aby byl prožíván.

A lidé rádi přijmou poselství. Vždyť každý nese v sobě touhu po takovém způsobu života. Je to vidět na rozjasněných pohledech hostů při svatbách.

Z VISION 2000 - 5/2017 přeložil -mp-

Chystáte se navštívit biblická nebo poutní místa v Evropě i v zámoří?

Milí poutníci a cestovatelé,

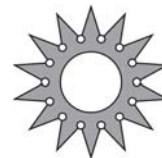
pokud se chystáte navštívit biblická i poutní místa po celé Evropě i v zámoří, doporučujeme vám obrátit se na internetovou **cestovní agenturu PoutníZájezdy.CZ**, která se zaměřuje na poutní zájezdy do Svaté země a na další významná biblická a poutní místa v Evropě i po celém světě.

Tato agentura v České republice prioritně zastupuje renomovanou a osvědčenou slovenskou cestovní kancelář **Awertravel s.r.o.** s jejími dlouholetými zkušenostmi. Všechny zájezdy české agentury **PoutníZájezdy.CZ** jsou za naprosto stejné ceny jako u cestovní kanceláře. Agentura tedy nevybírá žádné poplatky navíc a naopak často **poskytuje slevy**, případně i **dárky**. **Motivací** je snaha umožnit co největšímu počtu zájemců (včetně seniorů) navštívit oblíbená poutní místa za **dostupné ceny**. Cestovní agentura PoutníZájezdy.CZ nabízí své služby od roku 2010 a navíc disponuje cennými cestovními a organizačními zkušenostmi už od roku 1999. S touto agenturou jsme absolvovali několik zdařilých tematických poutních zájezdů (např. do Svaté země, do Říma, do Fatimy, na Maltu nebo do Medjugorje a k Jadranu) a jiné úspěšné poutní zájezdy - vždy doprovázené knězem, s možností každodenní mše svaté.

Spolu s dalšími účastníky všech těchto poutních zájezdů oceňujeme citlivý osobní přístup ke klientům, vhodný výběr nejvýznamnějších poutních míst, zajištění osvědčeného duchovního doprovodu a zkušených, fundovaných průvodců. Je tedy řada důvodů, proč získat své vlastní osobní zkušenosti s jejími službami!

Více informací o nabízených zájezdech zjistíte na webu www.poutnizajezdy.cz, e-mailu info@poutnizajezdy.cz nebo na telefonu **731 604 770**. **Do 31. 1. 2018** můžete navíc získat **slevu za včasné přihlášení**.

Ing. Karel Voplakal, CSc.

Proč jít v neděli na mši? - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

radosti, farního společenství, solidarity a odpočinku, který občerstvuje duši i tělo (srov. *KKC*, 2177–2188). Všem těmto hodnotám učí Eucharistie, neděle za neděle. Proto Druhý vatikánský koncil zdůrazňuje, že „den Páně je prvotní sváteční den, který je třeba předkládat zbožnosti věřících a vstěpovat do jejich vědomí tak, aby se stal i dnem radosti a pracovního klidu“ (*Sacrosanctum Concilium*, 106).

Během prvních staletí v neděli nebyl pracovní klid. Ten je specifickým přínosem křesťanství. Podle biblické tradice odpočívají židé v sobotu, zatímco v římské společnosti nebyl během týdne stanoven jediný den klidu od otrocké práce. Křesťanský smysl pro život [Božích] dětí a nikoli otroků, oživený Eucharistií, způsobil, že se neděle - téměř všeobecně - stala dnem odpočinku. Bez Krista by nám bylo souzeno být v područí každodenní únavy, starostí a obav před zítřkem. Nedělní setkání s Pánem nám dává sílu prožívat den s důvěrou a odvahou a s nadějí kráčet vpřed. Proto my křesťané přicházíme v neděli na setkání s Pánem, ke slavení Eucharistie.

Eucharistické společenství s Ježíšem, zmrtvýchvstalým a živým na věky, předjí-

má neděle, která nebude mít konce a kdy nebude již námahy a bolesti, ani smutku a slz, nýbrž pouze radost z plného života s Pánem navždy. Také o tomto blaženém spočinutí mluví nedělní mše, když nás učí, abychom se v týdenním shonu svěřovali rukám nebeského Otce.

Co můžeme odpovědět tomu, kdo tvrdí, že chodit na mši včetně neděle je k ničemu, protože důležité je žít dobře a mít rád bližního? Je pravda, že kvalita křesťanského života se poměřuje schopností mít rád, jak řekl Ježíš: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

(Jan 13,35) Jak bychom ale mohli praktikovat evangelium, kdybychom k tomu neděle za neděle nečerpali energii z nevyčerpatelného zdroje Eucharistie? Ne- přicházíme na mši, abychom něco dávali Bohu, nýbrž abychom od Něho přijímali to, čeho je nám opravdu zapotřebí. Připomíná to modlitba církve, která se obrací k Bohu takto: „Ty nepotřebuješ naši chválu, ale zahrnuješ nás svojí láskou, abychom ti vzdávali díky; naše chvalo- zpěvy neumocní tvoji velikost, ale vy- mohou nám spásnou milost.“ (překlad italského znění 4. obecné preface *Římského misálu*; srov. české znění: „bez Něho není naše děkování тебе důstojné a je spásitelné jen skrze Něho“)

Závěrem: Proč tedy přicházet v neděle na mši? Nestačí odpověď, že to je církevní příkazání. To nám pomáhá opatrovat tuto hodnotu, ale samotné nestačí. My křesťané se potřebujeme účastnit nedělní mše, protože jedině s Ježíšovou milostí, s jeho přítomností žijící v nás a mezi námi můžeme uvádět ve skutek jeho příkazání a být tak jeho věrohodnými svědky.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Výzva k mužům: Udělejte všechno, abyste zachránili manželství!

K takovému nadpisu je možné říci jenom jedno: Je jenom jeden jediný Záchránce, jedna jediná záchrana, jediný pramen pro naše manželství. To, co nám chce Bůh říci jako první, zní možná banálně, je to ale rozhodující. On nám chce říci: Já jsem zde. Jsem u tebe a ve tvém srdci takovým způsobem, jak si vůbec nedovedeš představit. Bůh je přítomný ve tvém manželství, ve tvé rodině, ve tvém srdci a v místech tvého srdce, o kterých nemáš potuchy. Především nám říká, abychom nehleděli na svoje obtíže, nesoustředovali se na své problémy. Ježíš říká: Odvrát se od sebe samého, z vězení svých starostí, svých nedostatků, svých zklamání, od skutečnosti, že se tvůj život nestal takovým, jak jsi doufal, že tvoje manželství, tvoje rodina neodpovídají tomu, co bys rád chtěl mít... Dívej se více na mne. Já jsem tady, jsem skutečně tady, já přijdu.

Ano, Ježíš přijde a řekne ti: Můj synu, ty žiješ často tak, jako bys byl sám. Pro nás muže je to pokušení. Dospěli jsme, vyznáme se, vystudovali jsme, máme za sebou mnohé vzdělání, slyšeli jsme hodně přednášek o tom „How to do, what you want“ (Jak dělat, co chceš) – jednoduše se v tom vyznáme. Rádi nacházíme řešení, jsme přesvědčení, že to zvládneme. A přitom nezvládneme nic. Čím více pokračuje náš duchovní život, o to více nás vede Bůh pozoruhodným způsobem: jsme stále neschopnější. Člověk to zvládne méně dobře než dříve, je méně silný...

Bůh nechce, aby ses stal mistrem nezávislosti a jeho už nepotřeboval. Chce mít místo ve tvém životě.

A to je řešení. To je jádro našich problémů. Potřebujeme Boha. Kristus nechce být jenom někým, na koho si tu a tam vzpomeneš, o němž teoreticky víš, že je tady, o kterém můžeš odpovědět na otázky. Nechce být jenom nějakou postavou, která se nějak vznáší nad tvým životem. Chtěl by hrát ve tvém životě opravdovou roli, chtěl by být tvým přítelem, a to v ta-

kovém rozměru, že to vůbec nevíš. Chtěl by být vždycky nepostradatelným pro tebe a pro tvoje manželství. Protože ty mu patříš a tvoje žena mu také patří. Ty přicházíš od něho a navracíš se k němu zpátky. On tě stvořil.

A ještě něco, na co sotva myslíme. Existujeme skrze něho, právě teď. Protože

všechno je od něho, skrze něho a v něm. Je to Kristus, který tě nese, že vůbec existuješ. Když se ráno probudíš a zjistíš, že ještě žiješ, je to proto, že tě Kristus nese. Existuje totiž spojení mezi Kristem a námi, které si vůbec nepředstavujeme. Proto nás zve, abychom poznali a přijali tuto přítomnost jako prioritu v našem životě.

Mohli bychom teď přemýšlet o mnohém: Jak to uděláme, až bude mít žena špatnou náladu, až vznikne ten či onen problém? To je všechno pěkné a dobré. To patří k tomu. Ale jenom o tom mluvit, by bylo málo. To dělají pohané také. V každém knihkupectví můžeme najít knihy s radami pro manželství. Jistě, rady jsou dobré. Ale je to otázka priority. A proto

říká Bůh každému muži: Já jsem skutečně tvůj Otec. Ty jsi skutečně můj syn. A ty jsi syn v Synu. A proto poslouchej tento hlas a následuj Krista, svého nejlepšího přítele, který říká, abys patřil opravdu jemu. Bůh nám říká: Mám větší touhu po tobě, než si představuješ. Proto tě volám. Když se teď vrátíme k nadpisu „Udělejte všechno, abyste zachránili manželství!“, měli bychom si poslechnout slova sv. Tomáše Akvinského. On říká, aby člověk byl přítelem tomu, s nímž tráví čas. Proto se nás Bůh ptá: Můj synu, já tě znám, já vím, velmi mnoho závisí na tobě, proto se tě ptám, jestli mi daruješ čtvrt hodiny. Prosím tě o to.

Z mojí zkušenosti jako průvodce mohu říci, že čtvrt hodina je minimum. Protože modlitba, ten tichý čas, čas s Bohem, není nic, co se dá jednoduše vyřídit, hodit za sebe.

Protože jde o něco ústředního, o něco, co všechno mění. Pro nás všechny je tento čas, který můžeme darovat Bohu, jednou z nejdůležitějších odpovědí na nekonečně horoucí touhu Boha po nás. „Žízním!“ řekl Ježíš na kříži. Jakmile se posadím a řeknu: „Pane, jsem zde“, hasí Bůh svoji žízeň tím, co právě konáme. Udělejme to pro něho. Modlitba, čas ztišení – to není složité. Znamená to jenom se posadit a říci mu: Tento čas jsem naplánoval, abych se ti otevřel. Je to královská cesta, abych povolal Pána do svého dne.

Velmi často pozorujeme, že toho dne všechno jde lépe, zvláště se ženou, s dětmi. Dostaneme jiný pohled na dění. Budeme pomalu začínat vidět ostatní tak, jak je vidí Bůh.

Bůh se chce dotknout krásy našeho srdce, chce, aby stále zřetelněji vycházela najevo. Bůh nám chce připomínat to, čím jsme: jeho obrazem.

(Z přednášky pro muže při setkání rodin v Pöllau, 20. 7. 2017)

Z VISION 2000 – 5/2017 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Suma o darech svatého Josefa (94)

ČTVRTÁ ČÁST

Kapitola VIII:

Proč naši předkové neslavili svátek svatého Josefa

Obvykle u mnohých vzbuzuje určité pochybnosti, proč naši předkové slavili tak málo svátek svatého Josefa. Mámeli na ně odpovědět, je třeba říci, že Otcové, základní sloupy naší svaté Matky církve, vši silou svého ducha usilovali o to, aby kázali národům o božské přirozenosti Pána Ježíše a rozbíjeli o skálu víry nesčetné hereze, které proti tomuto božství všude povstávaly. Z toho důvodu Otcové, a to zvláště západní, a především římská církev, která zničila každou herezi pozvedající se proti svaté a pravé nauce víry, zatímco ona sama zůstávala ve víře neporušená, opomjeli tyto slavnosti.

Josef je dále jakýmsi prostředníkem mezi otcí Nového a Starého zákona a svátky ke cti starých otců se slaví jen zřídka. Proto Ubertin z Casale z františkánského řádu praví: „Svatého Josefa církev neoslavuje, protože sestoupil do limbu⁽¹⁾ a náležel k Starému zákonu.“

Mimo to posláni, záznaky a dobrodini svatého Josefa zůstávaly skryté a až poté, co církev dosáhla pokoje, byly postaveny do jasnějšího světla a oznámeny katolickým národům.

K tomu přidej, že první Otcové měli ve zvyku uctívat pouze svátky mučedníků.

Kromě toho pokládali svátky narození Spasitele, jeho obřezání, klanění mágů, Kristova představení v chrámě a návratu dítěte Ježíše z Egypta za společné svátky Krista Boha, Panny Marie a Josefa. Proto neuctívali svatého Josefa dalším svátkem.

Když se však přibližuje konec světa; když těm, kteří chtějí věřit, bylo víc než dostatečně prokázáno božství Spasitele; když byla objasněna temná místa Pisma svatého a když již všem bylo jasné, že Josef, ačkoliv byl snoubencem svaté Panny, nikdy s ní nežil manželským způsobem, nýbrž na základě společného slibu, který spolu s nedotčenou pannou složil, zachovával panictví, je třeba rozumně věřit, že nesmrtelný Bůh chce, aby na konci časů

byl Josef v říši bojující církve uctíván se zvláštní úctou. A když této úctě bránily počátky rodící se církve i pronásledování tyranů a požáry herezí ve středním věku, je logickým důsledkem, že nyní na konci časů může být vzdávána. Proto se neobávejme toho, že by Bohu nebylo nejvš milé, když někdo vyzývá svatého Josefa. Jak by mohl Syn Boží odmítnout něco Josefovi, jehož vždy miloval celou silou své lásky? Který syn by ponechal ve věčném zapomenutí otcovská dobrodini? Jen nevděčný! Avšak Boží Syn dává vycházet svému slunci pro dobré i zlé.⁽²⁾

Když tedy přistupujeme k svatému Josefovi a vyzýváme ho o pomoc, neváhejme, prosím, a nebojme se, nýbrž se držme se stálou vírou toho, že takové prosby jsou nesmrtelnému Bohu a Královně andělů nejvš milé. Bůh – samotný Syn Boží – pod hrozbou časných a věčných prokletí přikázal, aby bylo zachováno toto velké přikázání: „Cti otce svého.“ Přesvědčuje nás o tom rozum a pud přirozenost: proč bychom tedy měli pochybovat o tom,

že konáme něco nejvš příjemného Božímu Synu, když jeho otce Josefa (tak ho totiž nazývají evangelia) uctíváme těmito projevy své náklonnosti? Ten, kdo uctívá otce, uctívá syna. A ten, kdo miluje snoubence, miluje i snoubenku. Kdo dává dary snoubenci, působí rovněž radost snoubence. U nebešťanů nedochází

k umenšení lásky a neztrácí se vzájemná láska, cit a sliby, nýbrž dosahují dokonalosti. Neboť ti, kdo se podle Boha zde vzájemně milovali, když vstupují do nebeské vlasti, pokračují v této lásce hlubším způsobem. Tam nebude žádná závist, nýbrž radost i vše ostatní bude společné. Shledáváme-li to u svatých, jak tomu bude u Svatého svatých, pravého Boha? A tak když Boží Syn ve světle své slávy nazírá, že někdo miluje svatého Josefa, snaží se ho uctívat a vyzývá ho o pomoc, jistě se z toho raduje, a aby jako syn uctil svého živitele, naslouchá těmto prosbám, dobrotitě je vyslyší a kvůli otcovské slávě vylévá na prosící v hojnější míře své nebeské dary. Pochybovali bychom snad o tom, že Královna světa celou silou svého ducha touží po slávě a uctívání svého nejpravdivějšího snoubence? Jen ten, kdo má nerozumně za to, že ve svatých může ochladnout láska, může říci, že něco takového není nebešťanům nejvš milé. Proto, ó věrný a zbožný ctiteli svaté Panny, když se modlíš růženec, neopomeň na jeho konci připojit nějakou modlitbu ke cti jejího snoubence svatého Josefa. Tím tvé modlitby budou milejší Bohu a rovněž potěšíš nebe i zemi. Potěšíš, pravím, nebe, neboť celý nebeský dvůr tleská, když se uctívá živitel Spasitele, a potěšíš zemi, neboť člověk vzešlý ze země a samotná svatá Matka církve, která je svým životem milostí zemi živých, přijmou pro zásluhu a na přímluvu nejsvětějšího Josefa nebeské dary.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tedy do limbu Otců (*limbus Patrum*), kde spravedliví Starého zákona očekávali vykoupění Ježíše Krista a jeho nanebevstoupení.
[pozn. překl.]

⁽²⁾ Srov. Mt 5,45.

Pondělí 8. 1. 2018

6:05 Klapka s ... (74. díl): Milan Uhurniak a Jana Tášíková
7:05 750 let Svinova **7:40** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **8:45** V pohorách po horách (16. díl): Klášťov
9:00 Živě s Noe [L] **9:20** Ve službě Šuárů **9:50** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (106. díl): „Filmový klub“
11:05 Léta letí k andělům (36. díl): David Eben – muzikolog
11:30 Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (6. díl) – autor a průvodce Marek Orko Vácha
13:20 Roman Horký & Kamelot na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Terra Santa news (275. díl): 3. 1. 2018 **14:50** Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Češi v dramatech 2. světové války **16:00** Hyacinta – Zázrak z Fatimy (1. díl) **16:45** Hyacinta – Zázrak z Fatimy (2. díl) **17:35** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení nemocnice v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **18:00** V souvislostech (211. díl) **18:25** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **18:30** O Mlsálkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia **18:40** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl): Život a světlo Olbrama Zoubka **19:00** Vatican magazine [P] **19:30** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **20:00** Pan rektor [P] **21:05** Music4mation **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Česká věda **22:20** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Vložím do vás nového Ducha **23:10** Vatican magazine **23:45** Kulatý stůl: Společná Evropa – šance, přežití? **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 9. 1. 2018

6:05 Pod lampou **8:05** Skryté poklady: Christian **8:35** V souvislostech (211. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 1. díl **10:00** Exit 316 (29. díl): Rozvod **10:25** Vatican magazine **10:55** Muzikanti, hrajte **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Arménie – Víra hory přenáší **12:50** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **13:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Co je bez chvění, není pevné **13:40** V pohorách po horách (16. díl): Klášťov **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Kulatý stůl: Společná Evropa – šance, přežití? **16:10** Outdoor Films se Zuzanou Smetanovou (66. díl): Putování po Gruzii a Kyrgyzstánu **17:40** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **18:00** Noeland (17. díl) **18:25** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **18:30** O Mlsálkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **19:10** Polabský lužní les **19:30** Zpravodajské Noeviny (921. díl): 9. 1. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (137. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** Jak potkávat svět (56. díl): S P. Vítězslavem Řehulkou **23:40** Terra Santa news (275. díl): 3. 1. 2018 **0:05** Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 10. 1. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (921. díl): 9. 1. 2018 **6:25** Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Češi v dramatech 2. světové války **7:35** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **7:55** Missio magazín: Prosinec 2017 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** Vatican magazine **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Pan rektor **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Ve Strážnici na vojnu verbujuj: Cimbalová muzika Pavla Múčky **16:00** Zpravodajské Noeviny (921. díl): 9. 1. 2018 **16:20** Jak potkávat svět (56. díl): S P. Vítězslavem Řehulkou **17:45** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení nemocnice v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

18:05 Zambijský Bambo **18:30** O Mlsálkovi (12. díl): Mlsálek a drak **18:40** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **18:45** Potkal jsem Boha v temnotě **19:15** Česká věda **19:30** Terra Santa news (276. díl): 10. 1. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světitel biskup **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Co je v troskách, bude vystavěno [P] **23:25** Generální audience Svatého otce [P] **0:05** Music4mation **0:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (6. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 11. 1. 2018

6:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Co je bez chvění, není pevné **6:30** Umění sklářských mistrů **7:00** Kazachstán, poutní kostel **7:55** Terra Santa news (276. díl): 10. 1. 2018 **8:15** Pro vita mundi (128. díl): Marcela Dostálová **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: Společná Evropa – šance, přežití? **10:55** Příběh vinom psaný – Ferdinand Fussmann **11:20** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Slavnostní koncert k 20. výročí založení ostravsko-opavské diecéze z katedrály Božského Spasitele v Ostravě **13:25** Misionář pod sopkou **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Generální audience Svatého otce **15:10** Muzikanti, hrajte **15:40** Řeckokatolický magazín (137. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny (921. díl): 9. 1. 2018 **16:20** Hlubinami vesmíru s dr. Martinou Boháčovou, 1. díl **17:05** V pohorách po horách (16. díl): Klášťov **17:15** Cesta návratu **17:30** Duchovní malby (9. díl): Svatí **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **18:30** O Mlsálkovi (13. díl): Mlsálkovy maléry **18:40** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **18:45** Cesta návratu **19:00** Večeře u Slováků: 2. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (922. díl): 11. 1. 2018 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (54. díl): Česnek, česnek **21:15** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení nemocnice v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (922. díl): 11. 1. 2018 **0:30** Vatican magazine **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 12. 1. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (922. díl): 11. 1. 2018 **6:30** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení nemocnice v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **6:45** Jihomoravské město Dubňany **7:15** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (6. díl) – autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:40** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Co je v troskách, bude vystavěno **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl): Život a světlo Olbrama Zoubka **9:40** Stíny nad Libavou **10:15** Kardinál Štěpán Trochta **10:25** Pan rektor **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Duchovní malby (9. díl): Svatí **13:20** Roman Horký & Kamelot na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Léta letí k andělům (1. díl) Karel Herbst – salesián, světitel biskup **15:00** Velehradská zastavení: Díl 5. – Působení Tovaryšstva

Ježíšova **15:15** Cesta k andělům (11. díl): Jan Špilar – trvalý jáhen a kadeřník **16:00** Zpravodajské Noeviny (922. díl): 11. 1. 2018 **16:20** Skryté poklady: Roman **16:55** Buon giorno s Františkem **18:00** Most milosrdenství – Brazílie **18:30** O Mlsálkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval **18:40** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **18:50** Marina **19:20** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **20:00** Kulatý stůl: Mediální gramotnost **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 2. neděle v mezidobí **22:30** Nebojte se! CSM 2017 **23:15** Mezi pražci (64. díl): Leden 2018 **0:05** Večer chval (63. díl): Chválová kapela od sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 13. 1. 2018

6:05 Klapka s ... (52. díl): Pavlem Nenkovským **7:10** Buon giorno s Františkem **8:15** Povolání v Nigérii **8:30** Noeland (17. díl) **8:55** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **9:35** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení nemocnice v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **9:50** Adopce srdce **10:30** Zpravodajské Noeviny (922. díl): 11. 1. 2018 **10:50** Music4mation **11:10** Exit 316 (29. díl): Rozvod **11:35** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Co je bez chvění, není pevné **12:00** Angelus Domini **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Pod lampou **14:20** Terra Santa news (276. díl): 10. 1. 2018 **14:40** Večeře u Slováků: 2. neděle v mezidobí **15:05** Vatican magazine **15:35** Před branami křesťanského království **16:10** Jánošíkove dny v Terchovej 2015 (1. díl): „Terchová, Terchová, okruhle mestečko...“ **17:25** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (7. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (5. díl): My tři králové jdeme k vám **18:30** O Mlsálkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Bradi Barthová **19:30** V souvislostech (212. díl) [P] **20:00** Budu ti sloužit: Život sv. Camilla de Lellis **21:00** V pohorách po horách (5. díl): Hřčava **21:10** Cesta k andělům (24. díl): Mikuláš a Martin Kroupovi – novináři **22:10** Výpravy do divočiny: Hovory nosorožců **23:15** Neoblohmý kardinál **0:10** Roman Horký & Kamelot na Mohelnickém dostavníku 2012 **0:40** Řeckokatolický magazín (137. díl) **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 14. 1. 2018

6:05 Ztracená ovečka **6:30** Řeckokatolický magazín (137. díl) **6:45** Duchovní malby (9. díl): Svatí **7:10** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **8:10** Večeře u Slováků: 2. neděle v mezidobí **8:40** Jak potkávat svět (38. díl): S P. Petrem Prokopem Siostrzonkem OSB **10:00** Mše svatá z kostela sv. Markéty Praha-Břevnov [L] **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl): Život a světlo Olbrama Zoubka **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (212. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Budu ti sloužit: Život sv. Camilla de Lellis **14:20** Muzikanti, hrajte **14:55** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Co je v troskách, bude vystavěno **16:20** Outdoor Films se Zuzanou Smetanovou (66. díl): Putování po Gruzii a Kyrgyzstánu **17:55** Sedmihlásky (67. díl): Zakukala kukulenka + Ej, fialenko modrá **18:00** Noeland (18. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Leonardo da Vinci (1452–1519) **19:05** Music4mation **19:30** Exit 316 (30. díl): Reakce [P] **20:00** P. Kořínek: Cronica Domus Sarenensis: Podzimní festival duchovní hudby 2017 [P] **21:05** V souvislostech (212. díl) **21:25** Papež František a jeho umění vést **22:20** Buon giorno s Františkem **23:25** Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světitel biskup **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 8. 1. o 13.30 hod.: V škole Ducha
(autor doc. ThLic. Miloš Lichner SJ:
Porušený svet)

Záznam prednášky z duchovno-relaxačného pobytu v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 9. 1. o 16.00 hod.:
Večerná univerzita
(Mons. Milan Chatur:
Milosrdenstvo a spravodlivosť)

Záznam prednášok z II. kongresu Apoštolov Božieho milosrdenstva na Slovensku.

Streda 10. 1. o 20.30 hod.:
Fundamenty (Desatoro)

Moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia Mária Spišiaková a Marek Krošlák sa zamýšľajú nad Katechizmom Katolíckej cirkvi, článkami 2053 – Zachovávanie prikázaní – a nasledujúcimi.

Štvrtok 11. 1. o 21.10 hod.:
Hudobné pódium

Hudobné vystúpenie Zboru Radosť pri príležitosti ich 30teho výročia pod vedením Františka Podolského.

Piatok 12. 1. o 17.30 hod.:
Moja misia magazín

Publicistická diskusia k dokumentárnym filmom o živote misionárov.

Sobota 13. 1. o 17.30 hod.:
LUXáreň

Priestor pre vaše otázky a naše odpovede.

Nedeľa 14. 1. o 20.30 hod.:
Na ceste v rodine

Relácia pre manželov a rodiny, návod na riešenie problematických otázok, pomoc pri výchove a oveľa viac.

Liturgická čtení

Nedeľa 7. 1. – sviatok Křtu Páně

 1. čt.: Iz 42,1-4.6-7
 Ž 29(28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10
 Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnaní a pokoj svému lidu.*)

2. čt.: Sk 10,34-38

nebo:

1. čt: Iz 55,1-11

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

 Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

2. čt.: 1 Jan 5,1-9

Ev.: Mk 1,6b-11

Pondělí 8. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,1-8

Ž 116B(115),12-13.14+17.18-19

 Odp.: 17a (*Přinesu ti oběť diků, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 1,14-20

Úterý 9. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,9-20

1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd

 Odp.: 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Mk 1,21b-28

Středa 10. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 3,1-10.19-20

Ž 40(39),2+5.7-8a.8b-9.10

 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 1,29-39

Čtvrtek 11. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 4,1-11

Ž 44(43),10-11.14-15.24-25

 Odp.: 27b (*Vysvobod' nás, Pane, pro svou lásku!*)

Ev.: Mk 1,40-45

Pátek 12. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 8,4-7.10-22a

Ž 89(88),16-17.18-19

 Odp.: srov. 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

Ev.: Mk 2,1-12

Sobota 13. 1. – nezávazná památka sv. Hilária nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Sam 9,1-4.17-19; 10,1a

Ž 21(20),2-3.4-5.6-7

 Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mk 2,13-17

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. LEDNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 1.		PO 8. 1.		ÚT 9. 1.		ST 10. 1.		ČT 11. 1.		PÁ 12. 1.		SO 13. 1.			
Antifona	261	288	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	261	288	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	262	289	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	262	289	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	263	290	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	263	290	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	263	291	832	934	847	951	862	967	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	264	291	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	926	1036	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	264	291	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	263	291	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 6. 1.															
Hymnus	225	247	265	292	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	238	260	265	293	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	238	261	238	261	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	239	262	266	293	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	240	263	266	294	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	688	777
Prosby	240	263	266	294	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	234	257	263	291	841	944	857	961	872	977	888	995	904	1012	689	778
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

KATOLICKÁ SPIRITUALITA V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ

SPIRITUÁLNÍ TEOLOGIE

**Michal Altrichter • Odpovědná redaktorka
Luisa Karczubová**

Text *Spirituální teologie* zahrnuje důležitá témata duchovního života a jejich uchopení v každodenním životě. Četné otázky, které vyslovuje současný člověk a které byly důležité i pro předchozí generace, se systematicky vyhodnocují. I když text vyrostl z mnohaleté zkušenosti ve výuce oboru na teologické fakultě, nemá pouze studijní účel. Publikace sleduje klasické dělení: *Duchovní události - umění vstoupit do tajemství, Vítězství Ducha v křesťanské spiritualitě, Setkáváme se s přáteli - hagiografie a Eschatologie - dovršení Božího díla v jeho Srdci*. Četbu doprovázejí shrnující praktické otázky a představení nejnovější světové a české literatury.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.

Váz., 135x210 mm, 736 stran, 550 Kč

**ROZMLUVY S BOHEM • ROZJÍMÁNÍ
NA KAŽDÝ DEN CÍRKEVNÍHO ROKU •
SVAZEK 4B: MEZIDOBÍ (19.-23. TÝDEN)**

Francisco Fernández-Carvajal •

Ze španělštiny přeložil Petr Koutný

Texty španělského autora, působícího v prelatuře Opus Dei, jsou určeny pro každého, kdo touží denně vstupovat do modlitby a nechat se vést úryvky z Pisma svatého a duchem dané liturgické doby.

*Paulínky • Váz., 112x170 mm,
376 stran, 259 Kč*

O MILOSRDENSTVÍ

**Kateřina Lachmanová • Odpovědná redaktorka Klára
Lukavská**

Čtyřicet krátkých úvah inspirovaných výroky Pisma svatého, světců i jiných osobností, zkrátka těch, kdo poznali Boží lásku a uvěřili v ni. Reflektuje Boží milosrdenství vůči nám, naše milosrdenství vůči bližním, ale i vůči sobě samým, neboli schopnost přijmout s pokornou důvěrou Boží lásku a odpuštění.

Karmelitánské nakladatelství

*Čtvrté vydání • Váz., 103x160 mm,
88 stran, 109 Kč*

BELETRIE

KOUZELNÝ KALENDÁŘ

**Jostein Gaarder • Z norštiny přeložila Jarka Vrbová •
Ilustrace Markéta a Ondřej Laštuvkovi**

Adventní příběh světoznámého norského spisovatele Josteina Gaardera probouzí ve čtenářích fantazii a strhává napínavým dějem. Hlavní hrdina Jáchym se snaží objasnit záhadu kolem zmizení dívky Elisabeth, která se vydává napříč prostorem i časem ze současnosti do Betléma, kde se právě narodil Ježíš.

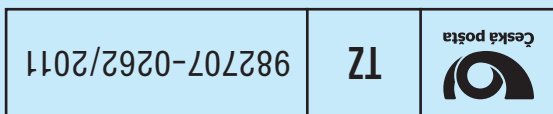
Karmelitánské nakladatelství

Třetí vydání • Váz., A5, 240 stran, 279 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nevrátíme. Nevyžádane nevrátíme.